

ПРЕДГОВОРЪ.

Ако културата на единъ народъ се мѣри съ умѣнието на срѣдния гражданинъ да се ползува отъ всички духовни и материялни блага, които човѣчеството е създадо въ течение на вѣковетъ, то неговата културна мощъ се опрѣдѣля отъ приноситъ, които е вложилъ въ общочовѣшката съкровищница. А такива приноси, често забравяни отъ насъ, е правилъ и българскиятъ народъ още отъ врѣмето на своето самоопрѣдѣление като етнична единица, обособена въ отдѣлно държавно цѣло. Единъ погледъ върху миналото е достатъченъ да ни увѣри, че българитъ, когато сж живѣли свободенъ и държавно организиранъ животъ, сж успѣвали да изтъкнатъ създатели на творчески цѣнности, които дѣла ведно съ имената имъ сж се понисали далече задъ прѣдѣлитъ на родната имъ страна.

Подобни творчески личности създаде и нова България. Възкръснала отъ гробницата на двойното робство съ сили, присушавани систематически отъ гърци и турци, тя скоро можѣ да се окопите слѣдъ своето освобождение и не само да трѣгне съ сигурни стѣпки по пътя на изпрѣварили я въ културата народи, но и сама да подири срѣдства за прѣвъпощаване на своитъ стремежи и на заблѣнуваната въ робска неволя общочовѣшка правда. И въ нѣколко десетки години малката България успѣ не само да издигне изъ своята срѣда мощни личности, вносители на цѣнности въ всички области на културния животъ, но и да завѣщае на човѣчеството нѣколко имена, първо мѣсто между които заема безспорно това на прославения ни народенъ поетъ Ив. Вазовъ.

Но творческата личностъ, колкото силна и да е, колкото можщо и да се е отразило нейното влияние върху сънародници и чужденци, добива толкова по-голѣмо значение, колкото по-голѣмо внимание и почитъ ѝ отдаватъ прѣди всичко нейнитъ сънародници. Държатъ ли се послѣднитъ настрани отъ нея, оставятъ ли я да мине своя труденъ пътъ неприласкана отъ никого, отрекатъ ли я тѣ, тя ще бѣде отречена